

os, og derfor kunde der være Grund til at overveje, om vi ikke kunde gaa op fra det 62de til det 65de Aar efter en glidende Skala, saaledes at naar 5 Aar var gaaede, kunde vi tage det 63de, naar andre 5 Aar var gaaede, det 64de, og naar igen 5 Aar var gaaede, det 65de Aar. Det er Ting, man kan tale om, men jeg tror ikke, at Opgaven er uoverkommelig, og jeg mener, at Sagen er saa stor og vigtig, at vi bør anstrenge os for at løse den. Uden at jeg vil sige noget imod Løsningen af andre vigtige Opgaver, tror jeg, at Gennemførelsen af denne Sag vil vække mere Tryghed i Befolkningen end mange af de andre Sager, vi sysler med. Jeg tror, at særlig i denne Tid vil Gennemførelsen af en Lov som denne, hvorefter den fattige gamle Arbejder, Haandværker, Handelsmand, Husmand, Smaalandsmand kan gaa sin Alderdom trygt i Møde, være af stor Betydning. Den Rigsdag, der gennemførte denne Sag, vilde vække megen Glæde og megen Tilfredshed. Jeg vilde ønske, at vi kunde se bort fra Partivæsen og alt slikt og samle os om en Sag som denne. Jeg tror, vi kan magte den, men skal vi fortabe os i streng Kapitaldækning, saa vil det aldrig blive saadan, at den fattige kan have nogen Tryghed med Hensyn til, hvad der tilkommer ham i hans Alderdom. Jeg mener ogsaa, det er forsvarligt af Samfundet at sige: Vi maa yde noget mere, da Forholdene gennem Tiderne har været saaledes, at disse Folk har været stillede saaledes, at de ikke kunde assurere sig selv.

Man siger, at dette Forslag vil svække Interessen for den almindelige Livsforsikring. Det er muligt, men det faar ikke afskrække os. Den almindelige Livsforsikring kan være god nok. Mange Smaalfolk løber til og tegner en Forsikring, de tror, de kan betale den, men de maa falde fra, og Pengene er da saa at sige borte. Selv om Forsikringsmændene er imod Foranstaltningen, tror jeg dog, vi bør vedtage Forslaget som en human Indretning overfor Smaalfolk. Derfor vil jeg paa det bedste anbefale Forslaget til Tingets Velvillie og til hurtig Gennemførelse, helst i denne Samling. Men selvfølgelig vil det jo være rimeligt, at man forlanger et Udvalg nedsat.

Indenrigsministeren (*Jensen-Sønderup*): Spørgsmaalet om en almindelig Alderdoms- og Invaliditetsforsikring eller Folkeforsikring, hvilket Navn man nu har brugt, har været under Debat før her paa

Rigsdagen. Det blev i sin Tid behandlet af et dertil specielt nedsat Udvalg i Rigsdagssamlingen 1901—02. Udvalget afgav en Betænkning og Indstilling, og den Kommission, der endnu sidder og drøfter Spørgsmaalet om en Invaliditets- og Alderdomsforsikring, er jo nedsat i Henhold dertil. Jeg vil gerne, næst at minde om, at Rigsdagen har besluttet, endog med meget stor Enstemmighed, at nedsætte en Kommission til Overvejelse af Invaliditets- og Alderdomsforsikringsspørgsmaalet, minde om de Motiver, der blev fremførte af det Udvalg, i Henhold til hvis Forslag Kommissionen blev nedsat. De 13 af Udvalgets 15 Medlemmer — det kan maaske have sin Interesse efter saa mange Aars Forløb at nævne Navnene: Byriel-Jensen, Frandsen, K. Kristiansen, Kvist, Knop, Th. Larsen, Moestrup, Neergaard, Nielsen-Grøn, Th. Nielsen, Philipsen, Poul Rasmusen og Rørdam, som det vil ses, Repræsentanter for samtlige Partier med Undtagelse af Socialdemokraterne — siger i deres Betænkning, at hvis man betragter „vor Forsikrings- og Alderdomsunderstøttelseslovgivning som et Hele, springer det lige straks i Øjnene, at Organisationen kun er stykkevis og mangelfuld, og at navnlig den blivende Arbejdsinvaliditet, som indtræffer inden det fyldte 60de Aar, bortset fra de Tilfælde, som kommer ind under Ulykkesforsikringen, er henvist til det offentlige Fattigvæsens Forsorg“. De føjer til, at „Helhedsbilledet af vor Lovgivning paa dette Omraade“ kan lignedes ved „to opførte Gavle til et Hus, hvor Midterbygningen endnu for største Delen mangler, og som derfor gør et i høj Grad ufærdigt Indtryk“. Jeg tror, at de 13 Udvalgsmedlemmer har fuldstændig Ret i den Betragtning, at der i vor Lovgivning mangler paa dette Omraade et saadant Midterstykke. Jeg kunde maaske kort udtrykke det saaledes: der mangler det Stykke, der skulde ligge mellem Sygekassehjælpens Ophør og Indtrædelsen af Retten til Alderdomsunderstøttelse. Det samme Udvalgs Flertal siger, at man „anser derfor et Forsikringsystem, hvor det offentlige støtter den enkeltes Bestræbelser for gennem smaa for ham (hende) overkommelige Præmier at betrygge sig selv i Invaliditetstilfælde lige fra det Tidspunkt,

Rettelse.

Sp. 3429, Linie 4 og 10 f. n.: „§ 20“, læs: § 21.